

gennemføres. Der er på den baggrund nedsat en følgegruppe med deltagelse af Socialministeriet, Sundhedsministeriet, Kommunernes Landsforening og repræsentanter for fem kommuner.

For at kortlægge erfaringerne fra kommunerne har Den Sociale Ankestyrelse for Socialministeriet foretaget en undersøgelse af 43 kommuners praksis med hensyn til forebyggende hjemmebesøg. Resultaterne af undersøgelsen er netop offentliggjort i »Rapport om Kommunernes praksis ved forebyggende hjemmebesøg«, som der henvises til i begrundelsen til spørgsmålet.

Undersøgelsen bekræfter, at kommunerne i vid udstrækning har tilrettelagt tilbudene i overensstemmelse med loven og dens intentioner og jeg mener ikke, at man af undersøgelsen kan konkludere, at 4 ud af 10 ældre ikke får det forebyggende hjemmebesøg, som loven giver dem ret til.

Undersøgelsen viser derimod, at i gennemsnit 4 ud af 10 ældre selv har afslået besøg. Det er ikke nødvendigvis et dårligt tegn, når en høj andel af ældre takker nej til besøg. Det fremgår således af rapporten, at de typiske årsager, som de ældre selv angiver til afslag på besøg, er, at den ældre klarer sig godt/ikke mener at have behov for besøg, at den ældre synes at ressourcerne kan bruges bedre andre steder, at den ældre ikke ønsker kommunens indblanding, ikke ønsker flere personer fra kommunen i hjemmet eller andet.

Undersøgelsen viser endvidere, at alle kommuner kontakter de ældre pr. brev. Samtlige kommuner udviser opmærksomhed omkring at opnå kontakt med de ældre og sikre mulighed for, at de ældre har lejlighed til at sætte sig ind i tilbudet om forebyggende hjemmebesøg. Der er således ingen kommuner i undersøgelsen, hvor f. eks. annoncering i lokalblade står alene.

Kommunerne griber det forskelligt an, når de ældre skal melde tilbage til kommunen om besøg. Nogle kommuner vælger selv at følge op på den skriftlige henvendelse om besøgstilbudet, mens andre kommuner lader det være op til de enkelte ældre selv at reagere på tilbudet, hvis de ønsker besøg.

18 kommuner i undersøgelsen har en tilbage-meldingspraksis, hvor den ældre ikke selv skal reagere aktivt på kommunens henvendelse, da kommunen selv følger op på henvendelsen og kontakter den ældre med henblik på endelig besøgsaftale.

13 kommuner har en praksis, hvor det er op til den ældre selv at reagere aktivt på den skriftlige henvendelse fra kommunen for at få et eventuelt besøg. Heraf er der 3 kommuner, hvor de ældre skal reagere aktivt for at afmelde besøg, ellers aflægges besøget som tilbudt pr. brev.

De 10 kommuner, der oplyser om anden praksis, har ordninger, hvor det principielt er de ældre, der selv melder tilbage om evt. besøg. Men i de tilfælde, hvor den ældre ikke reagerer, har kommunen et sikkerhedsnet og forsøger at opnå kontakt pr. telefon eller ved endnu en skriftlig henvendelse.

Kommunerne nøjes altså ikke med kun at sende brev ud, som det er fremgået af dagspressen.

Hvor meget den enkelte kommune skal gøre for at »påtvinge« en ældre et hjemmebesøg, vil altid afhænge af en afvejning af hensynet til at opfylde lovens krav og hensynet til og respekten for den ældres egne ønsker om at have et privatliv. Undersøgelsen viser, at der er forskellige holdninger i kommunerne til, hvor langt man vil gå i den henseende, men at alle kommunerne har opfyldt deres forpligtelser i henhold til lovgivningen.

Rapporten er udsendt til alle landets kommuner, som således får mulighed for at inddrage erfaringerne ved den fremtidige tilrettelæggelse af ordningen.

Spm. nr. S 2817

Til socialministeren (6/8 99) af:

Tove Videbæk (KRF):

»Hvordan vil ministeren sikre, at kommunerne overholder deres forpligtelse til at tilbyde - og gennemføre - forebyggende besøg hos ældre?«

Begrundelse

Berlingske Tidende beretter 5. august 1999 om to kommuner, der ikke overholder lovens forpligtelse til at tilbyde og dernæst - hvis ønsket - gennemføre forebyggende hjemmebesøg hos ældre.